

Arrest

nr. 149 810 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 24 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te Grozny op [...] 1988.

Op 2 januari 2007 diende de moeder van verzoeker, mevrouw A.S., vergezeld van haar vier kinderen, waaronder verzoeker, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Er werd een Eurodac-hit vastgesteld met Polen. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg aan Polen de terugname van de moeder en haar vier kinderen, waaronder verzoeker.

Op 19 januari 2007 aanvaardde Polen de terugname op grond van artikel 16, 1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om

te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin II Verordening).

Op 24 augustus 2007 diende de vader van verzoeker, de heer K. G. een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 5 februari 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing stelden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arresten nrs. X en X van 27 mei 2008 van de Raad werden de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming aan verzoekers' ouders geweigerd. Verzoekers' ouders dienden een cassatieberoep in tegen dit arrest, doch het beroep werd niet toelaatbaar verklaard.

Op 14 mei 2008 dienden verzoekers' ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 juni 2008 nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van de ouders van verzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 30 juni 2009 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

Op 13 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing dienden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. X van 11 januari 2013 verwierp de Raad het beroep.

Op 31 mei 2013 werd aan A. S., verzoekers moeder en M. S, verzoekers jongere broer, onbeperkt verblijf toegekend volgend op de aanvraag op grond van oud artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet.

Op 31 mei 2013 verklaarde de gemachtigde de door verzoeker en de overige gezinsleden op 13 februari 2007 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 januari 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2014 nam de gemachtigde een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer legt geen geldig internationaal paspoort voor voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 7 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mijnheer betekende reeds eerder een bevel om het grondgebied - binnen de 30 dagen - te verlaten, met name op 21.11.2013."

Op 23 februari 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Op 23 februari 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Bij arrest nr. X van 27 februari 2015 beval de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker het stuk voor met name een "*karta pobytu*" waaruit blijkt dat verzoeker in Polen over de status "*ochrona uzupelniajaca*" beschikt. Volgens de raadsman slaat deze term op de subsidiaire beschermingsstatus die in Polen werd toegekend. Bijgevolg meent hij dat van hem niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn herkomstland.

Verweerder werpt ter zitting terecht op dat de gemachtigde met dit stuk geen rekening kon houden, zodanig dat de Raad evenmin dit stuk in zijn beoordeling kan betrekken.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst eveneens op het feit dat dit een herhaald bevel betreft.

De Raad stelt vast dat volgens artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al

beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel. Het feit dat het een herhaald bevel betreft, doet hieraan evenmin afbreuk. Het feit dat in het verleden een bevel definitief is geworden, verhindert immers niet dat zich ondertussen voor de afgifte van het nieuw bevel elementen zouden hebben voorgedaan die ertoe leiden dat de verwijderingsmaatregel een schending kan inhouden van de voormelde hogere rechtsnormen.

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. Verweerder kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

De in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing, met name aan het bevel betekend op 21 november 2013.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van het artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan aangenomen worden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten omdat zijn leven in gevaar is. Hij voert dan ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van de betrokkene (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker verwijst naar een veelheid van bronnen, waaronder naar Amnesty International en naar refworld van het UNHCR, die volgens hem niet alleen wijzen op de wijde verspreiding van het geweld, maar ook aantonen dat verzoeker zelf een reëel risico loopt onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verwijst eveneens naar informatie van pertinente bronnen waaronder het United States Department of State om specifiek het geweld tegen minderheden, zoals tegen Roma, tegen personen afkomstig van de Kaukasus en Centraal-Azië, tegen donkergekleurde personen en vreemdelingen in Moskou en Sint-Petersburg aan te tonen. Hij komt tot de conclusie dat het voor een Tsjetsjeen absoluut niet veilig is in Moskou of Sint-Petersburg. Nu de gemachtigde deze gegevens zou miskend hebben, maakt de verplichte terugkeer een schending uit van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van de voormelde wet van 21 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en minstens van de motiveringsplicht.

Vooreerst moet de Raad vaststellen dat verzoeker voorheen in de procedure heeft nagelaten te wijzen op het feit dat hij in Polen de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen. De vraag rijst waarom verzoeker dit bijvoorbeeld niet in diens aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd, evenmin wordt thans in het verzoekschrift op de toekenning van die internationale beschermingsstatus gewezen. Minstens verschaft verzoeker ook geen enkele toelichting waarom hij niet eerder heeft bekend gemaakt dat Polen hem de internationale beschermingsstatus van de subsidiaire bescherming heeft toegekend. Het is pas ter zitting dat verzoeker het bewijs voorlegt dat hij wel degelijk over een internationale beschermingsstatus "*ochrona uzupelniajaca*" beschikt. Dit houdt in dat Polen heeft aanvaard dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn in geval van terugkeer naar Rusland. Echter, zoals gesteld onder 2. Rechtspleging kan de Raad in deze fase van het geding echter enkel rekening houden met elementen die aan de gemachtigde bekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Nu verzoeker zich heeft beperkt tot het aanhalen van algemene informatie, ook al is zij afkomstig van betrouwbare bronnen en ook al wijst zij inderdaad op de politieke realiteit in de Russische Federatie en de potentieel gevaarlijke situatie voor Tsjetsjenen, kan hier niet uit afgeleid worden dat de situatie voor om het even welke Tsjetsjeen in Rusland thans absoluut niet veilig zou zijn. Het is in deze context vereist dat verzoeker meer concrete elementen, op zijn persoon van toepassing, aanhaalt hetgeen hij pas laattijdig, nl. pas ten tijde van de zitting, heeft gedaan.

Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 3 van de voormelde wet van 21 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM blijkt niet, op grond van de gegevens die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing.

In het tweede onderdeel van diens verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat betreft het aangevoerde gezinsleven met zijn moeder en jongste broer met legaal verblijf, stelt de Raad vast dat het gezinsleven door de gemachtigde noch door de verweerder wordt betwist.

Het betreft echter een situatie van eerste toelating, aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. Volgens het EHRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Verzoeker voert vooreerst aan dat zijn moeder en jongste broer, waarmee hij een gezin vormt in België legaal verblijven. Verder stelt hij dat niet van zijn moeder en broer kan verwacht worden dat zij met verzoeker meereizen naar Rusland omwille van het schoollopen van verzoekers broer.

In artikel 8 van het EVRM kan geen formele motiveringsplicht worden gelezen, wel moet duidelijk blijken uit het administratief dossier dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het gezinsleven. Uit de synthesesnota in het administratief dossier opgesteld op 3 november 2014 blijkt dat de gemachtigde voor het nemen van de thans aangevochten verwijderingsbeslissing heeft rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker, nu hij er in het kader van het onderzoek zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft op gewezen dat: *"het mogelijk is dat mijnheer slechts tijdelijk verwijderd dient te zijn van het Belgisch grondgebied"* De gemachtigde vermeldt *"zijn moeder en jongste broer hebben een verblijfskaart. Hem de mogelijkheid bieden een aanvraag in te dienen via de Belgische ambassade in Moskou. Mijnheer kan sowieso met een toeristisch visum telkens voor een bepaalde periode naar België komen."* Ook verweerder hamert in de nota op het feit dat het niet noodzakelijk gaat om een definitieve verwijdering, maar dat enkel de noodzakelijke formaliteiten dienen te worden vervuld ter voldoening van de wettelijke bepalingen. Gezien de elementen die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing, of veeleer het feit dat het bewijs van zijn internationale verblijfsstatus in Polen niet voorlag op dat moment, kan geen onredelijkheid of onzorgvuldigheid in deze beoordeling worden vastgesteld. Wat betreft het argument aangaande het schoolgaan van de jongste broer (en niet jongste zoon zoals verkeerdelijk wordt gesteld), weze opgemerkt dat de moeder van verzoeker legaal verblijf heeft in België en bijgevolg bij de minderjarige broer in België kan blijven zodat het onderwijs van de minderjarige broer niet noodzakelijkerwijs moet onderbroken worden indien verzoeker het land dient te verlaten. Rekening houdend met de elementen die voorlagen kan geen positieve verplichting in hoofde van de gemachtigde weerhouden worden.

Een schending van het artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van de voormelde wet van 20 juli 1991 of van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES